

**Ίτε στήν κάπην τώρα,
παιδιά μου θαφνηφόρα.**

Γιὰ τούτους θά κυττάξετε τοὺς πάντας καταπλήκτους,
καὶ θὰ ρωτοῦνε κι' ἐκλογεῖς:
τάχα θά κάνουν ἀμειγείς;
θά κάνουν ἀναμίκτους;

Θ' ἀφήσωμεν ἐπὶ καιρὸν
τοὺλάχιστον πρὸς τὸ παρὸν
ἐνας συνανοήσεις
καὶ βολιδοσκοπήσεις.

Ψηφιοθεροῦντες κι' εὐπραγεῖς
σ' ἄλα θά σιωπήσωμεν,
καὶ μὲν ἄ τὸς ἐκλογεῖς
θὰ βολιδοσκοπήσωμεν.

Καὶ σὲ κρατῶν ἀνατροπᾶς
καὶ σὲ σκοποῦς κρυφίους
ἐμεῖς θά δεῖξωμεν ροπᾶς
πρὸς τοὺς ὑποψηφίους.

Δὲν θά μᾶς σκεῖξῃ γεγονός,
μήτε τοὺς κύκλους κανονός
κι' ἐμεῖς δὲν θά ταράξωμεν.

Καὶ τῆ Ματρ τῆ μνην
ἐν οὐδὲτέρῳ ἀνάμονῃ
ὅσας ἐκλογὰς θ' ἀράξωμεν.

Κι' ἐγὼ μεγαλυνάρια
θὰ φάλω σὲ σωτήρας,
τὰ νέα βιβλιάρια
βαστάζων ἀνά χειρας.

Γλέντια θά κάνωμε πολλά,
κι' ἄλοι θά προσπαθᾶσωμε
ἀνορθωταὶ νὰ γένωμε.

Μὴ δύο λόγια στρογγυλά
στ' αἰγὰ μᾶς θά καθίσωμε
καὶ δὲν θά μπαινοβγαίνωμε.

**Κ2' ὁ Περικλέτος ὀμιλῶν
εἰς τοὺς χοροὺς τῶν Νεφελῶν.**

Γ'.

Περ. — Κάθε πυκνὴ Νεφέλῃ
τήρα διαλυθήτω,
φῶς νέον ἀνατέλλει,
φῶς νέον γεννηθήτω.

Σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ
γιὰ κάπην λαχταρῶ,
καὶ μ' ἐκλογαῖς καινούριας
ἔχω μεγάλαις φοβήραις.

Ἄς γιὰ τρεῦτον πληγᾶς
μὲ νέαις ἐκλογαῖς...
μὰ πόσο τῆς λαχάρισα.

Μὴ τοῦτο τὸ μεναιτό
ἔπεισ' ἀμείως κάτω
κι' ἀπὸ χαρᾶς ὑπαρτάρισα.

Κι' αν βγουμε κι' οι Φρατέλοι
καθόλου δεν μάς μελει.

Κι' αν βγουμε κι' οι Ρωμιοι δεν δίνω μιὰ πεντάρα
και δεν άνησυχώ,
μόνο για τήν άντάρα
της κάλπης έσευχώ.

Έπάνω μας άπλόναται χρυσή φωτοναφέλη
κι' όλο προστοιμάζονται για νάδγουν κι' οι Φρατέλοι,
μά φαίνεται πώς έφαγαν 'στην' Αφρικη σπαλιόρα,
και μ' ένα πάθος περισσόν
φανάζουν 'στην διαπασών:
άντιο Λεωνόρα.

Κι' ό Σαλάντρα κι' ό Σονίνο
άν γυρεύουν Τρεντίνο,
Μικρασία και Τριέστο.

Κι' αν έβγουμε κι' οι Ρουμάνοι,
τίποτα για' μάς δεν κάνει
μήτε κρύο, μήτε ζέστη.

Έμεις ξένοιστοι γελούμε
σ' ένα χαλασμό φρενήρη,
και καθόλου δεν χαλούμε
των καλπών τόν πανηγύρι.

Τό Σύνταγμα με φόρα
σε κάλπαις σπρώχνει τώρα
λαόν νομοταγή.

Κι' έμεις χωρίς να σκάνουμε
μπορούμε κι' έκλογή
και πόλεμο να κάνουμε.

Κι' αν μέσα 'στών φρικώδη της πλάσεως άγώνα
φρονίμως οδδετέρους έδω κι' έκει μάς λένε,
μά δυνατόν ποιήσαι μετά σπουδής και τόνα,
μά δυνατόν και τάλλο ποσώς μην άφιέναι.

Έξαιφνης από πέρα
φωνάζει μιὰ Μητέρα.

Ό παιδιά μου σκορπισμένα
κι' απ' έδω κι' έκει διωγμένα,
μέσ' από νικών θαρφώνα
μπρός' ατής κάλπης τόν άγώνα
ειελπις σας προσκαλώ
για μεγάλο σας καλό.

Ό παιδιά, παραχαρίτε,
και γενηάως προχωρείτε
μπρός' ατής κάλπης τήν όπή.

Έν τή μέσφ των κλυδώνων
από τούτη θγαίνει μόνον
μυαλωμένη προκοπή.

Άφηστα τόν Φρατέλο...
τό πρόσωπόν σας θέλω
να μένη χαρωπόν.

Έμπρός... και τώρα πάλιν
σας δηγώ 'στην πάλην
έκεινην των καλπών.

Κάλλιο, παιδιά, 'στη χώρα
μάς μέρας έκλογή,
παρά θού μήνες τώρα
σκέψις και συλλογή.

Ψάλετε με τήν μαννούλα:
ροδοδάκτυλος αύγουλα,
έβγα φώτιος τήν γήν.

Δρόσιος τά χορταράκια,
γιατρέφε πολλών μεράκια
με τήν νέαν έκλογήν.

Ό Φασουλής και πάλε
με μι' ά φωνή μεγάλη.

Φασ. — Μη σκιάζετε, Νεφελίαι, τας κλεινάς ίσοσφάνους
κι' άς ιδούμε τι θα γίνη με Φρατέλους και Ρουμάνους,
κι' αν άλθεται τέλος πάντων άπεφάσισταιν κι' έκεινοι:
νάδγουνε μαζί και χώρια 'στού πολέμου τού καμίνι.

Σύρτε, φύγετ' έπί τέλους,
και σε κλυδωνας και σάλους
ν' άνυμνούμεν άνεφέλους
των τρανών τούς έγκεφάλους.

Φύγετε μακράν... έλπίζω και δεν νεφελοβατώ
με πτερά νεφελοβάτη,
μά κατάμματα κυττώ
ένα Ρήγγα Στρατηλάτη.

Άκουίζι: τό σπαθί του 'στού λαού του τήν καρδιά,
κι' εταν τούτος έσπαθίσθη τότε τό σπαθί θά πάρω,
κι' αν 'μπορούσα ναχα μι' αδικηιά' από παιδιά,
θάκανα τόν Κωνσταντίνο τόν Δουβ'κατο κουμπάρο.

Και μαιμόσαις ποικιλίας,
μ' άλλους λόγους άγγελίας

Κηλεπίδεσμοι σπουδαίοι τού γιατρού τού Προμπονά,
όπου θαύματα σπαρόνουν και μεγάλα και τρανά.
Κάθε κήλης θεραπειάν έκει πέρα θα τήν 'έρης...
αύων πέντε, συμπολιται, δρόμος Πειραιώς εύρός.